

Nikdy to nevzdávaj...

Max Plank už dlho pracoval na svojom najnovšom objave „svietiacej cibule“. Keď sa prenesieme o niekoľko desaťročí neskôr vieme, že to bol istý špeciálny druh elektrickej žiarovky. Boli to hodiny, dni a mesiace úmornej práce, výpočtov a pokusov. Konečne prichádza deň, keď môže tento svoj objav predstaviť i svojim priateľom a verejnosti. „Svietiacu cibuľu“ je treba už len preniesť na poschodie, kde všetci už netrpezlivo čakajú. Mladý muž vystupuje po schodoch. Dáva bedlivo pozor na každý krok, len aby sa nepošmykol a nepadol mu z ruky tento skvelý vynález. Ale čo sa nestalo? Keď už slávnostne vstupuje pred očakávajúcich vedcov, pred zrakmi všetkých sa potkne a rozbije námahu a úsilie vedca. Nasleduje nová etapa. Treba znova zavolať tým spolupracovníkov, znova počítať, merať a skúšať až príde opäť slávnostný deň a opäť sú tu priatelia a zvedavá verejnosť a opäť treba preniesť „svietiacu cibuľu“ na poschodie... Čo myslíte kto poniesie teraz tento jeho objav? Max Plank poveruje toho istého mladého muža, ktorý mu to naposledy všetko pokazil. Prečo? Aby ukázal, čo znamená odpustiť. Áno, odpustiť znamená znova dôverovať. Odpustiť znamená dať novú šancu. Odpustiť znamená počítať so zmenou. Odpustiť znamená veriť v dobro človeka. Odpustiť znamená robiť ako by sa pred tým nič nestalo... Samozrejme s predpokladom, že dotyčný nie je ľahostajný voči zlu, ktoré spôsobil a robí všetko, aby sa to už viac nestalo.

Brat, sestra to nie je Max Plank, ktorý ukazuje ako dôveruje v dobro človeka, ale je to i náš Boh, ktorý posielal na svet svojho syna a dovolí mu zomrieť za nás... Verí v silu lásky a obety. Boh dôveruje človeku, dôveruje, že sa nájde niekto, kto ocení odpustenie, kto ocení obeť jeho syna. Dôveruje, že sa nájde človek, ktorý síce všetko pokazil, ale prijme novú šancu, ktorú mu dáva Boh svojim odpustením... Áno, i nám takto Boh odpúšťa: zabúda na to, čo bolo, ako čítame v žalme: zahadzuje hriech za svoj chrbát a dáva človeku novú nádej, dáva mu novú šancu, tak ako by sa nič nestalo. On verí v dobro v človeku. On verí, že človek chce dobro a keď niečo pokazil mrzí ho to a chce to napraviť. „Nič sa nestalo povie mamička dieťaťu, ktoré rozbije šálku a plače, lebo ho to mrzí.“

I Boh hovorí nič sa nestalo, keď vidí, že nás to zlo, čo sme spravili mrzí.

Koľko dobra by bolo vo svete, keby sme dávali človeku novú šancu. Koľko dobra a veľkých ľudí by bolo vo svete, keby sme vedeli povzbudiť človeka, ktorému sa čosi nepodarilo. Koľko dobra by bolo, keby sme sa vedeli povzniesť nad prvý neúspech a dôverovali v silu a moc lásky a úsilia, ktoré dokáže z prvého neúspechu urobiť druhý úspech. Koľko dobra by bolo, keby sme vedeli na zlo zabudnúť, keby sme vedeli opravdivo odpustiť a zahodiť hriechy druhých za svoj chrbát... Koľko veľkých ľudí by bolo, keby sme hľadali ako rodičia a vychovávatelia to dobré v človeku a vedeli sa povzniesť nad zlé a nedostatočné. Koľko veľkých ľudí by bolo, keby sme vedeli chytiť za ruku, zodvihnúť unaveného a padnutého, znechuteného a sklamaného – keby sme vedeli povzbudiť a dať novú nádej a najmä, keby sme my sami vedeli vytrvať aj napriek prekážkam... Vydržať až do konca. Tak povedal ktorýsi veľký človek: „Prekážky nie sú na to, aby nás zlomili, ale aby sme ich prekonávali.“

Povedzme si však úprimne aj toto: Koľko dobra by bolo vo svete, keby sme nezneužívali dobrotu a odpustenie. Koľko dobra by bolo, keby sme brali vážne naše pochybenia a poklesky, naše chyby a nedostatky, ale nie tak a preto, aby nás neúspechy zlomili, ale pre nádej, že to čo bolo zlé už zlé nemusí byť... Koľko dobra a veľkých ľudí by bolo vo svete, keby sme vedeli prijať novú šancu, keby sme vedeli prijať pomocnú ruku, keby sme sa nechali nadvihnúť, keby sme prijali odpustenie a najmä keby sme sa nenechali zlomiť vlastnou zlobou, slabosťou a nedostatkami, ako ani zlobou a slabosťou iných a aby sme to všetko prekonávali hrdinsky, statočne, vyrovnane a odvážne...

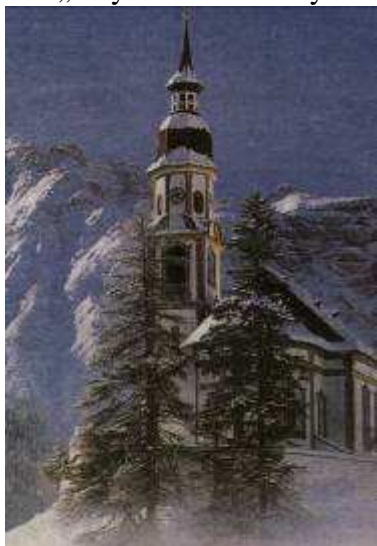
Nuž vykročme! A potom sa už nezastavujme na ceste za dobrom, pravdou a opravdivou duchovnou krásou. Kráčajme vpred a keď sa potkneme, alebo i padneme vedzme, že nie je ešte nič stratené... Zakiaľ žijeme, je tu vždy nová nádej, nová možnosť, nová šanca... A keď budeme počuť hlas povzbudenia, keď budeme vidieť natiahnutú ruku a otvorené náručie, ktoré nám chce pomôcť, prekonajme svoju hrdosť, veď nie je to hanba padnúť, ale hanba je nechcieť vstať.

...tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi

Stali sme sa Božími deťmi, voláme sa Božími deťmi, a nimi aj sme, vravíme v úvode k modlitbe Pána pri svätej omši. Ako jeho deti s dôverou hľadáme na dni pred nami.

V jednom starom írskom novoročnom pozdrave som našiel napísané:

„Aby si bol ušetrený od každého utrpenia - to ti

nepravím, ani to, aby tvoja ďalšia cesta bola samá ruža a aby po tvojej tvári nestekala nijaká slza, aby si nezakúsil nikdy nijakú bolesť - nič, nič z toho ti do nového roka nepravím. Veď slzy očisťujú srdce, utrpenie zušľachťuje, bolesť a úzkosť ťa uvedú do spoločenstva s

Ježišom a Máriou a ich úsmev ťa naplní dôverou a útechou.

Moje želanie znie skôr takto:

Aby si bol vďačný a vždy uchovával vo svojom srdci drahocennú spomienku na dobré veci svojho života.

Aby si vždy statočne obstál v každej skúške, keď tvrdo spočinie kríž na tvojich ramenách, keď vrchol, ku ktorému treba vystúpiť, zdá sa nedosiahnuteľný a svetlo nádeje zmizne v tmách.

Aby Božie dary v tebe rástli a celý rok ti pomáhali vnášať radosť, silu do duší tých, s ktorými ťa viaže láska a služba.

Aby si vždy mal skutočného priateľa, ktorý je hodný tvojho priateľstva, a dodá ti dôvery, keď ti sily slabnú a nedostáva sa ti svetla.

Aby si v búrkach vytrval a dosiahol tak výšin.

Aby ťa v radosť i bolesti stále sprevádzal láskyplný úsmev vteleného Slova a aby ťa s Pánom vždy spájala vrúcna láska, ako si to on s túžbou želá - kvôli tebe.“

Aby ťa s Pánom tvojho života vždy spájala vrúcna láska. Aby si ho denne prijímal v slove, v eucharistickom chlebe, v bratoch a sestrách, a tak dokazoval „moc“ Božieho dieťaťa v zmysle Pavlovho: ^Milosťou Božou som tým, čím som...”

Podstata očakávania Boha zo strany jeho detí má jednu podmienku: ...tým, ktorí ho prijali! Svätý Otec Ján Pavol II. v encyklike Fides et ratio potvrdil cestu prijatia Boha kresťanom 21. storočia: prejsť od *auditus fidei* (počúvajúcej viery) cez *intellectus fidei* (rozmyšľajúcu vieru), k *actus fidei* - k skutkom viery. Lebo viera, ak sa neprejavuje skutkami, je mŕtva... pripomína sv. Jakub, a Boh nemá „mŕtve deti“; On dáva každému schopnosť - moc stať sa Božím dieťaťom.

Budúce dni nášho života nech sprevádza úsilie denne prijímať Boha vo všetkom a všetkých, a tak sa stávať, byť a navždy zostať Božími...

JOZEF JARAB

**Od 18. do 25. januára
je „Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov.“**

Sväté omše v 2.týždni cezročného obdobia

17. I. Pondelok

18.00 + František Tibenský a manž.Františka a ich rodičia

19. I. Streda

18.00 +Irena Hajičková a rodičia

21.I. piatok

18.00 + p.Fidél Ambróz Jurčovič OFM

22.I. sobota

17.00 + Alexander Radakovič a rodičia z oboch strán

Upratovanie kostola č.d. 126-150

23.I. 3.nedeľa v cezročnom období

8.00 + Vladimír Matúšek a jeho rodičia

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

17.I. pondelok sv.Anton, opát

18.I. utorok sv. Priska,panna a mučenica, sv.Margita Uhorská

19.I. streda sv.Máriu, Marta, Audifax a Abacuc, mučeníci

20.I. štvrtok sv.Fabián a Šebastián, mučeníci

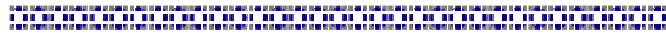
21.I. piatok sv.Agnesa Rínska, mučenica.

22.I. sobota sv.Vincent, diakon, mučeník

Slovo na dnes

Lectio - čítanie
Čítanie poskytuje látku na porozumenie
pravde, meditácia túto látku pripravuje,
modlitba ju povznáša a kontemplácia sa z nej
raduje.

Hugo od svätého Viktora

Modlitbové čítanie

Na popis toho, ako môže lectio divina viesť vážne zmýšľajúcich kresťanov dopredu v zakúšaní lásky, ktorá presahuje každé poznanie, sa v tradícii používali štyri latinské slová. Tie slová sú lectio - čítanie, meditatio - rozjímanie, oratio - reakcia v modlitbe, contemplatio - kontemplácia.

Prví kresťania nepoznali iný spôsob meditácie. Mnohí z nich vedeli naspamäť celé úryvky, často i celé evanjelium. Nemali žiadne iné modlitebné knižky a ani ich nepotrebovali. Keď otcovia púšte používali Písmo, zvlášť Nový zákon a Žalmy, nezaujímalo ich, koľko toho prečítali, ale ako hlboko prenikli do posvätných textov. Čítali niekoľko veršov dvakrát i trikrát, rozjíjali o nich a vstupovali hlbšie do ich dynamického vnútorného významu. Potom sa vo chvíli hlbokého vnútorného ticha zastavili a dovolili tomu istému Duchu, ktorý ako prvý inšpiroval Písmo, aby inšpiroval aj ich. Keď okúsili jeden text, prešli s úctou k inému a znovu tento proces zopakovali -vždy s chvíľou na ticho, aby nimi účinok slov prenikol skrz-naskrz. Ako sa postupne ich modlitba zintenzívňovala, chvíle ticha sa stále predlžovali, až napokon slová ustúpili chvíľam hlbokkej vnútornej kontemplácie.

Učiť sa čítať Písmo (lectio) znamená učiť sa čítať novým spôsobom a tiež načúvať, ako sme nikdy predtým nenačúvali. Viete, že sme každý deň svojho života zo všetkých strán bombardovaní materiálom na čítanie, preto sme si museli osvojiť zvyk čítať veľmi rýchlo. Každý deň musíme prečítať noviny, kopy pošty, ktorú treba roztriediť, prebehnúť obchodné zápisy a nejako sa vysporiadať s listami a účtami. Naším jediným cieľom je čo najrýchlejšie zhromaždiť dôležité fakty a potom rýchlo prejsť k niečomu inému. Ak aplikujeme takéto techniky na čítanie Písma, neumožnia nám Krista spoznať hlbšie. Písmo by sme mali čítať, ako keby sme čítali dobrú poéziu. Čítať ho bez prestania, až kým sa vnoríme do jeho obsahu.

To je počiatkom opravdivého a prínosného lectio divina.

David Torkigton

Rozjímania nad Svätým písmom Starého zákona

MNOŽIA SA ĽUDIA, AJ ICH HRIECHY

- 1 Vtedy na celej zemi bol jeden jazyk a rovnaké slová.
- 2 A keď sa pohli z východu, našli v krajine Senaár rovinu a na nej sa usadili.
- 3 Raz si povedali medzi sebou: „Podme, narobme si tehál a vypálme ich v ohni!“ Tehly im slúžili namiesto kameňov, a asfalt namiesto malty.
- 4 Potom povedali: „Podme, vystavme si mesto a vežu, ktorej vrchol bude siahať až do neba, spravme si tak pomník, aby sme sa nerozprchli po celej zemi!“

Gn 11,1-4

... aby všetci boli jedno ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe...

(Jn 17, 21)

Čím sú lúče slnka bližšie k svojmu zdroju, slnku, tým sú bližšie aj k sebe navzájom. To je obraz tej pravej jednoty medzi ľuďmi: čím sme bližšie k Bohu, tým sme bližšie aj jeden k druhému. Po potope to ľudia vymysleli naopak. Skúsenosťou prišli na to, že v jednote je sila, ale zjednocovali sa nie podľa Božej vôle, ale proti nej. Rozhodli sa stavať vežu, ktorá by ich navždy zjednocovala, aby sa nerozšírili po celej zemi, čo bolo výslovne proti Božiemu nariadeniu „naplniť celú zem!“ Ak sa to týka aj Sumerov, čo je dosť možné, tak vytvorili prvý štát, pevne zorganizovaný celok, pevne usporiadané práva a povinnosti občanov i majetkové pomery...

Pane, ty sám chceš našu jednotu viac než my sami. Vieš však lepšie ako my, že naša jednota bude pevná iba vtedy, keď bude pravá. A pravá jednota bude medzi nami vtedy, keď budeme najprv zjednotení s tebou skrze Ježiša Krista, tvojho Syna a nášho Pána. Potom si budeme navzájom tým bližší, čím budeme bližší tebe. Preto sa musíme s niektorými kamarátmi začať stretať a zjednocovať častejšie, s inými zriedkavejšie ako doteraz, podľa toho, kto je nakoľko blízky tebe a nakoľko aj nás k tebe privádza, alebo od teba odďaľuje. Daj nám k tomu, prosíme, potrebné svetlo i silu... Amen.

(Premyslím si i poradím sa, s kým vzťahy upevním a s kým obmedzím.)

Gn 11, 3-4

... lebo som nezostúpil z neba, aby som plnil svoju vôľu, ale vôľu toho, ktorý ma poslal.

(Jn 6, 38)

Vykopávky zo štvrtého tisícročia pred Ježišom Kristom sú veľmi zaujímavé. Aj trosky babylonskej veže sú z tohto obdobia a z archeologického hľadiska sú zaujímavé a vzácne. Ale sú to iba trosky a to je zaujímavé z hľadiska náboženského. Ľudia sa usadili v zemi Senaár, udomácnili sa, zaistili vynálezmi vedy, techniky a kultúry. Potom sa dohodli, možno aj verejne a

Sv. Márius, Marta, Audifax a Abacuc
19. január

*Sv. Márius Sv. Marta, Sv. Audifax a Sv. Abacuc
(Abachus), rímski mučeníci (asi 3. storočie)*

Rímski mučeníci z nezistenej doby (azda z obdobia prenasledovania za cisára Diokleciána), ktorých hrob uctievali na 13. míľniku Via Comelia. Ich sviatok je v spise Martyrologium Hieronymianum určený na 20. januára. Neskoršia legenda označuje Audifaxa a Abacuca za deti Mária a Marty a prekladá ich mučenie na dobu cisára Claudia okolo roku 270. Teraz slávime ich sviatok 19. januára. Ich relikvie uctievajú v Cremona a na iných miestach.

Vydržali - lebo poslúchli...

Cisár dal zatknúť rodinu Peržana Mária, ktorý spolu s manželkou a deťmi pomáhal prenasledovaným kresťanom. Po mučení rodičov nasledovalo mučenie ich synov Audifaxa a Abacuca. Márius s Martou prosili Pána o silu pre oboch chlapcov. Aj chlapci sa modlili tak, ako to videli u rodičov. Tesne pred umučením sa vzájomne povzbudzovali: „Musíme vydržať! Pamätáš sa, ako nám otec opakoval, aby sme nezdali Pána Ježiša a mamička hovorila, aby sme boli ako tí siedmi bratia, ktorých pred ich matkou postupne pozabíjal ten zlý kráľ... Otecko povedal, aby sme sa s nikým nerozprávali a nepočúvali, čo nám budú hovoriť, ani si nič od nich nezobrali!“ Mučenie začalo. Chlapci sa držali naozaj hrdinsky mlčali, neprijali žiadne dobroty, nevyjednávali a nezľakli sa ani bitky. Ticho stáli. Len slzy bolesti prezrádzali, že veľmi trpia... Vydržali - lebo poslúchli svojich rodičov.

Keď túto svätú rodinu nezlomilo mučenie, nasledovala poprava. Najprv sťali matku Martu, potom oboch chlapcov a nakoniec statočného otca Mária. Zomieral pokojný, s vierou, že o chvíľu sa všetci stretnú v Ježišovom kráľovstve.

Veľkým povzbudením sú títo mladí kresťania Audifa, a Abacuc. Už od malička naučení poslúchať hľadali aj v ťažkej skúške mučenia istotu v slovách otca a matky.

Pane, myslím, že ani ja, ani iní neobstojíme v lákavých ponukách sveta, v bitke vlastných chutí a túžob, ak si nebudeme pripomínať tvoje slová a slová našej matky Cirkvi. Ak ťa nechcem zrádzať, musím sa naučiť poslúchať na slovo, bez zbytočných otázok. Najskôr rodičov a duchovného otca, a tak sa naučím poslúchať i teba, Pane. Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku

hlasovaním, ako sa to v štátoch robí, že si vystavajú mesto a vežu. „Spravme si pomník...“ Nemci prekladajú: „Spravme si, ako chceme...!“ Ich praotec Noe bol charakterizovaný tým, že „robil všetko, ako mu prikázal Pán“, a nie ako sám chcel. Ale oni sa nenaučili tejto poslušnosti viery. Premysleli, naplánovali a robili si čo chceli — ako Kainiti, ktorí tiež budovali vedu, techniku a kultúru bez Boha a proti Bohu...

Bez teba, Pane, môžeme robiť veľa, premyslene, aj technicky kvalitne, ale nakoniec z toho zostanú len trosky ako z babylonskej veže... Preto by sme si mali vždy najprv premyslieť, čo chceš od nás ty, a podľa toho si aj plánovať dni, týždne, mesiace i roky života... Ani využívanie voľného času si nesmieme plánovať bez teba. Musíme zväziť, či je tvoja vôľa, aby sme športovali, alebo zašli za kamarátom, či robili v záhrade..., alebo čítali tú, či onú knihu. Nesmie to predsa závisieť len od našej chuti, alebo len od našich schopností, ale od tvojej vôle, ktorú nech stále hľadáme a ochotne plníme. Skrze Krista, nášho Pána. Amen.

(Program voľného času podľa Božej vôle.)

Bez Cirkvi nemožno patriť Ježišovi

Vtom čase prišiel ktosi k Ježišovi a pýtal sa ho: „Učiteľ, všetci vieme, že pochádzaš od Boha a učíš pravdu. Pokiaľ však ide o tvojich učeníkov, tvoju družinu alebo spoločenstvo, či ako ich už nazývaš, musím povedať, že sa mi to veľmi páči, práve naopak. Len nedávno som mal dosť ostrú výmenu názorov s istým tvojim prívržencom. Ako každý vie, ani tvoji učeníci nie sú medzi sebou vždy jednotní. Preto sa ťa celkom otvorene pýtam: Nemožno k tebe patriť aj tak, no, myslím bez udržiavania osobitných vzťahov s tvojimi takzvanými učeníkmi? Chcel by som ťa nasledovať a byť takpovediac kresťanom, ale bez toho takzvaného spoločenstva, bez Cirkvi a všetkého ostatného...!“

Ježiš naňho pozorne pozrel. „Počúvaj,“ povedal na to, „poviem ti podobenstvo:

Jedného dňa sa niekoľko mužov spolu rozprávalo. Keď sa zvečierilo a nastala tma, priniesli drevo, uložili ho na hromadu a zapálili oheň. Potom tam pospolu sedeli, žiara ohňa ich zohrievala a svit plameňov im osvetľoval tváre. Ale jeden z nich nechcel ostať dlhšie v ich kruhu, túžil byť sám. Vzal si teda horiace poleno zo spoločného ohňa a sadol si s ním obďaleč od ostatných. Žeravé poleno mu svietilo a vyžiarovalo teplo. Čoskoro však páľava poklesla a ten osamelý muž pocítil tmu a chlad noci. Rozmyslel si to, vzal už vyhasnutý kus dreva a zanesol ho do pahreby z veľkého ohňa, kde sa drevo nanovo zapálilo a rozhorelo. A muž si znovu prisadol k ostatným. Zohrial sa a svit plameňov mu osvetľoval tvár.“

A Ježiš dodal: „Kto je blízko mňa, je vo svetle a teple, kto chce byť sám, je v tme a zime.“